

Emlékeim ma is élnek

Nagyanyám leginkább annak köszönhetette hosszú életét, hogy naponta a kertben dolgozhatott. Nagy portánk volt, mint az alföldön mindenkinek. Elöl virágos kert, amiből majd viszünk a temetőbe, óriási gazdasági udvar, majd annak végében szintén nagy veteményes kert, sok-sok gyümölcsfával.

Nem volt könnyű a falusi élet. Télen a nagy hideggel kellett harcot vívni, nyáron a meleggel. Sok volt a munka és nehéz is, de erőt adott az embernek, hogy nem volt egyedül. Egy-egy házban több nemzedék is lakott együtt; a fiataloknak volt kire bízniuk az apróságokat, kitől tanulniuk a mindennapi tennivalót, az idősebbeknek nem kellett egyedül birkóznuk a munkával. A kert, a háztáji megteremtette a mindennapi betevő falatot.

Nagy ünnep volt a vasárnap, amikor mindenki megpihenhetett. A szentmisén kitárhatta az ember a lelkét az Úrnak, délután pedig kiülve a ház előtti kispadra, megtárgyalhatta problémáit a szomszédokkal is.

Emlékszem, nagyanyám meleg húslevest vitt az utcánkban élő idős egyedül élő nének, és a zsebébe berakta az imádságos könyvet, hogy miután az kikanalazta az erőt adó ételt, együtt imádkozzanak: az egészségéért, a lelkéért és a környezetükben élőkért. Mindenkiért. Hogy el ne vesszenek, a zűrzavarban.

Milinszki Márta

Ima a Hazáért

*Én Istenem, arra kérlek,
Ébreszd újra magyar néped!
Tőled kapott talentumot,
Azzal rosszul sáfárkodott.
Szabadítsd meg a Gonosztól,
Annak minden fufangjától!*

*Mária országát mentsd meg,
kérlek!
Adj erőt és bölcsességet,
Hogy másként kezdjünk
Mindent, s Véled!*

Nagyné W. Teréz

K Ö Z Ö S D O L G A I N K

Az október 1.-i választás eredményeként új elnök került a megyei önkormányzat közgyűlésének élére, dr. Völner Pál személyében. Megkértük Elnök urat, szöjjön pár szót új feladatáról, elképzeléseiről, politikai hitvallásáról.

A beiktatása óta eltelt időben milyen kép rajzolódott ki Önben a Komárom-Esztergom Megyei Önkormányzat „örökségéről”, mit tart legfontosabb teendőjének?

• A megyei kötelező feladatok ellátásához szükséges forrásokat már 2006-ban is mintegy 500 millió forinttal csökkentette a kormányzat, amelyet a megye akkori, kormánypárti vezetése hitellel fedezett. A hitelek törlesztése megörökölt feladat. A 2007. évi költségvetésben már 1,2 milliárd forintos forráselvonást tervez a kormányzat, kihelyezve ezzel az önkormányzatokhoz a központi

költségvetés hiányát. Mélyen igazságtalannak tartom ezt az eljárást, hiszen a most elvont, s nem a megyebeli dolgokra fordított források a megyében befizetett adókból származnak. Nehézségeink ellenére fő feladatunk, hogy a megyei önkormányzat intézményei (különösképpen az iskolák, szociális és gyermekvédelmi intézmények, kórházak) működőképesek maradjanak. Takarékosági intézkedéseket kell hoznunk, melyekből senki sem vonhatja ki magát, az önkormányzati dolgozók sem.

Múlt év őszén nem kis felháborodást keltett Lamperth Mónika önkormányzati miniszter kijelentése, mely szerint, önkormányzati választások ide vagy oda, neki gondja lesz arra, hogy az önkormányzatoknak nyújtandó, vidékfejlesztésre szánt EU-s támogatások ne az ellenzéki (Fidesz-KDNP) vezetés alatt álló önkormányzatok kezébe kerüljenek. Mint emlékeztet, Gyurcsány Ferenc miniszterelnök semmi kivétlnivalót nem talált Lamperth Mónika kijelentésében. Ezek után születtek azok a kormányzati intézkedések, amelyek gyakorlatilag kizárják az önkormányzatokat az EU-s pénzek fölött rendelkezők köréből. Kérem, fejtse ki ezzel kapcsolatos álláspontját, és Ön szerint mire számíthatunk a jövőben?

• Lamperth Mónika nem tudta elvonni az önkormányzati jogköröket, mivel ezek elvonása kétharmados parlamenti döntést igényelne. A jogkörök elvonása helyett ezért az önkormányzati feladatok ellátásához szükséges pénzek egy részét vontta el a kormány. A vidékfejlesztési EU-s pénzek 86%-nak elosztása kormányzati hatáskörben maradt, ami elképesztően torz arány. Súlyosbítja a helyzetet, hogy a pénzek fennmaradó 14%-os arányáról olyan Regionális Területfejlesztési Tanácsok rendelkeznek, amelyekben az önkormányzati választások egyértelmű eredménye ellenére kormányzati többség van. Ez azt jelenti, hogy a régióba szánt uniós támogatásokról is a kormány dönt. A korábbi szokásjogot felrúgva a kormányoldali többség sehol sem a megyei elnökök közül választott vezetőt. Ez a helyzet hosszú távon nem tartható.

A kormány egészségügyi szaktárcája meggyőzően is igen kusza helyzetet teremtett azzal, hogy kilátásba helyezte a komáromi és a kishéri kórház megszüntetését, illetve az esztergomi intézmény fontos osztályaitól is ágyakat venne el. Hogyan ítéli meg a történeteket, és véleménye szerint az egészségügyi reform mostani módja helyes-e?

• A jelenlegi folyamat nem reform. Reform ott van, ahol valami gazdagodik, valami gyarapodik, mint például a reformkorban Magyarország. Reform volt a földreform is, ahol a gazdálkodók annak idején földet kaptak. Elvonást, csökkentést reformnak nevezni hazugság. Reformról akkor beszélhetnénk, ha látnánk a célt és keresnénk a célhoz vezető legjobb utat.

A célt, hogy milyen lesz a finanszírozás, a miniszter úr sem látja, vagy ami még rosszabb, nem árulja el. Ehhez az egészségügyi ámokfutáshoz nem lehetne partner egyetlen komoly, felelős politikai tényező sem az országban. Ez a folyamat nem helyes és ezért a miniszteri ajánlást minden felelős Regionális Egészségügyi Tanács elutasítja, mivel ezt a felelőtlenséget a kormányzaton kívül senki nem támogathatja. A magyar emberek egészsége sokkal fontosabb kell, hogy legyen, mint a pillanatnyi megtakarítások elérése, amelyekért emberéletekkel kell fizetni. Ez a politika minden beteg embert veszélyeztet, erre nemet kell mondanunk.

A kistelepülések (de nem csak a kistelepülések) iskoláit, postahivatalait, finanszírozási gondokra vagy a gyereklányra hivatkozva, sok helyütt leépítik, bezárják. Mi a véleménye erről a jelenségről? Az iskolabezárásoknak nincs-e egy olyan üzenete, hogy „nincs gyerek, de ne is legyen”?

• A kormányzat a megyéknek üzent hadat, de a mostani időszak igazi vesztesége a kistelepülések. Messzebb viszik az orvosi ügyeletet, bezárhatják a postát, összevonják, majd bezárják az iskolákat, végül körzetesítik az önkormányzatokat, elbocsátják a dolgozókat. Megszüntetik a vasútvonalakat, ritkítják a buszjáratokat. Azokon a településeken, ahol ez bekövetkezik, elvándorolnak a fiatalok, nem születnek gyerekek, végül elnéptelenednek. Ezt a folyamatot meg kellene állítani, vissza kellene fordítani, nem pedig elősegíteni, ahogy ezt a Gyurcsány csomag teszi.

A politikusok és a politikával foglalkozók egyes köreiből van egy olyan nézet, hogy a politikában főleg erkölcsi kérdéseket kellene kezelni, hiszen a politika eleve nem a

tisztességes műfajok közé tartozik. Úgy gondolják, ha nem én követem el a jogtalanságot vagy a jóerkölcsbe ütköző cselekményt, akkor az ellenfelem fogja ugyanezt megtenni, így hát semmi értelme a jogkövető, erkölcsös magatartásnak. Mit gondol, valóban főleg erkölcsi tisztességet feltételezni valakiről, csak azért, mert az illető politikus?

• A politika ugyanolyan foglalkozás, mint az újságírás, vagy egyéb szakma. Kistelepüléseken mindenki személyesen ismerheti a helyi politikusokat, a polgármestert, a helyi képviselőket. Azért szavaznak rájuk, mert alkalmas embereknek tartják őket, és ebbe beleértjük a tisztességet is legtöbbször. Véleményem szerint a politikusok erkölcsi állapota ugyanolyan, mint a nagy átlag, csak velük szemben jogosan magasabb elvárások érvényesülnek. Az a nagy baj, ha valaki még a hétköznapi mércének sem felel meg, pl. hazudik és ezért azt próbálja meg elhitetni az emberekkel, hogy minden politikus olyan, mint ő. Sajnos létezik olyan politikai tábor ma Magyarországon, amelyik el akarja hitetni velünk, hogy az, aki politizál nem lehet tisztességes. Higgyük el, ha Gyurcsány Ferencet a kormánykoalíció az őszi beszéd után leváltotta volna, ma sokkal jobb véleménnyel lehetnénk a politikusokról. És a politikusok mellett itt jelenik meg a szavazópolgárok felelőssége. Ha a hazugságot a szavazók majd az országgyűlési választáson is büntetik, ahogyan ezt az önkormányzati választásokon tették, akkor végképp bealkonyul az erkölcstelen politikusoknak. Ha nem tesszük meg, akkor megérdemljük erkölcstelen politikusainkat. Összefoglalóan az a véleményem, hogy az erkölcs nem a foglalkozástól, hanem az embertől függ.

Holcim-ügyben mit üzen a választópolgároknak?

• HOLCIM ügyben minden tölem telhető törvényes lépést megteszek, hogy ne Tát és Mogyorósbánya szomszédságában épüljön fel a gyár. Remélem, az érintett hatóságok is így cselekednek. Az üzenetem az, hogy mindenki tegyen meg minden tőle telhető ez ügyben, ha ellenzi a beruházást. Mindenre számítunk. Hol van a kampányban segítséget ígérő országgyűlési képviselő? Kérdezzék meg őt is, mit tett értünk?

Egyik korábbi nyilatkozatából tudom, hogy szívesen foglalkozik a történelem kérdéseivel, és a történelmi témájú írások kedvenc olvasmányai közé tartoznak. A történelem iránti

érdeklődése mennyiben van hatással Önre, mint közéleti szereplőre?

• Ha nem lenne történelmünk, talán én sem látnám értelmét a politizálásnak a mai Magyarországon. Nagyon messze vagyunk attól a mércétől, amit történelmünk nagyjai megszabtak. 56-os megemlékezéseinken megjelenők tömegén látom, hogy másoknak is egyre fontosabb múltunk emlékezete. Tudom, hogy amelyik népnek nincs emlékezete, annak nincs jövője sem, ezért kiemelten fontosnak tartom nemzeti ünnepeinket és történelmünk felidézését.

lejegyezte: Nagy Jánosné és Milinszki M.

Igazságosabb teherviselést, emberibb társadalmat!

A jelenlegi magyar kormány gazdaságpolitikája alapvetően azért rossz és igazságtalan, mert a munkajövedelemből élőket, a kiszolgáltatott helyzetben levőket sújtja, miközben a jelentős gazdasági erővel rendelkezőket kíméli. Minden teher a nép vállára nehezedik, miközben a bankok, a multinacionális cégek nem vállalnak arányos részt a terhekből. Kiváltságaiknak köszönhetően a multinacionális cégek ma már a magyar gazdaságban megtermelő profit mintegy kilencven százalékát magukénak tudhatják, miközben a magyar munkaerőnek csak tizenöt százalékát foglalkoztatják. Ezt úgy tudják elérni, hogy a munkaerőt – a magyar embereket – arra kényszerítik, érvé be az alacsony bérekkel, az állam pedig a multiknak adott kedvezményekkel hatalmas mennyiségű adóról és járulékáról mondjon le. (Valójában nem csak a lakosság, de az állam is egyre kevesebb jövedelemhez jut az ilyen technikáknak köszönhetően.) A jelenlegi magyar kormány nem akarja megemlíteni a minimálbér összegét, mondván, hogy a multinacionális cégek csak a jelenlegi bérszint mellett hajlandók Magyarországon maradni. Ha jelentősen megemelkedne a minimálbér összege – állítják –, akkor a hazánkban megtelepedett mamutcégek elhagynák országunkat. Nos, ez lehet, hogy így van, véleményünk szerint azonban azok a vállalatok, amelyek nem hajlandók tisztességes bért fizetni dolgozóiknak (és tegyük hozzá: emberhez méltó bánásmódban részesíteni őket), ne is maradjanak Magyarországon! A társadalmi igazságosság megteremtése

érdekében elengedhetetlen a minimálbér összegének jelentős megemelése, valamint a multinacionális cégeknek juttatott, mára már indokolatlanná vált kedvezmények megvonása. A mostaninál lényegesen magasabb minimálbér a munkavállalók széles rétegei számára adná meg a társadalmi megbecsülést, a multinacionális cégeknek juttatott kedvezmények megszüntetése pedig megteremthetné a piaci versenyzők közötti valóban szabad verseny feltételeit. A privilégiumok fenntartása csak arra való, hogy néhány nagyvállalat zavartalanul építhesse tovább hatalomgazdaságát, a magyar emberek és a magyar állam rovására. Meg kellene végre értenünk, hogy a külföldi nagyvállalatok nem jótékonykodó szervezetek. Egyetlen céljuk a minél nagyobb profitszerzés. Ezért ha tehetik, élni fognak a kizsákmányolás lehetőségével. Fontos lenne tehát létrehozni egy erős hazai vállalkozói réteget, azoknak a magyar vállalkozóknak a helyzetbe hozásával, akik itt akarnak élni, itt akarnak dolgozni, boldogulni, akik Magyarországot hazájuknak tekintik.

A munkaadók egy része korábban attól tartott, hogy a minimálbér összegének esetleges megemelése a munkaadók érdekeit sértené, most viszont azt kell látnunk, hogy – miután az államkasszából több ezer milliárd forint nyomtalanul eltűnt – egy igazságtalan, kimerítő és a munkaadók számára is megalázó adóprésként vagyunk kitéve. A minimálbér megemelése nem feltétlenül jelent jövedelemkiesést a munkaadói oldalon, hiszen az adózási rend megfelelő alakításával elérhető az, hogy a munkaadók érdekei ne sérüljenek (csökkentett adókulcsok, adóátcsoportosítások).

A jelenlegi magyar kormány a nemzetközi pénztőke kiszolgálójaként, végrehajtójává szegődött egy kísérletnek, melynek lényege a következő kérdésben foglalható össze: „Rákényszeríthető-e a társadalom, hogy az alacsonyan tartott munkabérek közül mindenki maga finanszírozza munkavégző képessége fenntartását?” (A kérdés Szalai Erzsébet közgazdásztól származik.) Amit ma „reformok” címen vagyunk kénytelenek elviselni, valójában ezt a kényszerítést jelenti. A kérdés valóban az: képesek leszünk-e a leszorított bérekből munkavégző képességünket és magát a rendszert fenntartani?

A kérdésben bennfoglaltan ott van egy másik kérdés is: fenntartható-e a társadalmi béke egy olyan rendszerben, amely alapjaiban hamisságokra, erőszakra és igazságtalanságokra épül? Ma sok szó esik a társadalmi béke fontosságáról. Tudunk kell azonban, hogy valódi béke

csakis igazságra és igazságosságra épülhet. Ezek nélkül álságos és hiábavaló minden béketeremtő próbálkozás.

Egyelőre a munkabérek mindenki számára biztosítani tudják a megélhetést. Másrészt, soha akkora árúbség nem volt a piacon, mint ma. Ami elgondolkodtató, az a háttér folyamat. Az a félreismerhetetlen szándék, hogy a magyar társadalmat két csoportra osszák: az előjogokkal rendelkező kiváltságosok – és a korlátozott jogokkal rendelkező fogyasztói réteg csoportjára. Ez utóbbiak szerepe, hogy a tömegcikknek szakadatlan vásárlásával és fogyasztásával fenntartsák a multik hatalmát.

Egy olyan rendszer van kialakulóban, melyben a sok pénzzel rendelkezők – mint valami kiváltságos kaszt tagjai – a társadalom fölé helyezik magukat, míg a szerényebb anyagi háttérrel rendelkezők egy folyamatos és sajátos manipuláció áldozatai. Ennek a jelenségnek a háttérében egy olyan politika áll, melynek az értékrendjében egyedül a pénz és a pénz nyújtotta hatalom számít. A birtokolt pénz mennyisége határozza meg, hogy ki mennyit ér. Az emberi értékeknek itt semmi helye. Időnként látszatintézkedésekkel megpróbálják elkendőzni a valóságot, de ez a lényegen mit sem változtat.

A globális nagytőke kulcsemberei sajnos téves utakon járnak, mert a pénzt öncélúvá tették. Miközben pénzhegyeket halmoznak, az embert egyre inkább szem elől tévesztik. A világ gazdasági (és politikai) hatalmainak fel kell fedezniük az embert, a maga valóságában, és tiszteletben tartva az emberi méltóságot, új alapokra helyezni gazdaságpolitikájukat.

T Á R S A D A L O M

Beszélgetés Simon Józseffel munkáról, munkahelyről

- Két évig dolgoztál a Sanyo dorogi üzemében. Ha néhány szóban kellene jellemezned az ott eltöltött időt, mit mondanál?

S.J.: Mint munkahely, nem igazán emberbarát. Nem is teszik azzá. Maguk a vezetők is inkább azon vannak, hogy letörjék az ember önbizalmát, megfélemlítsék. Nem törődnek a munka emberi oldalával.

- Mondanál valamit a munkakörödről, a munkáról?

S. J.: Külső cégtől, mint hegesztő dolgoztam egy szalagsoron. A munkafolyamatok során jelentkező fröccsöntési illetve hegesztési hibák kijavítása volt a feladatom. Szerettem a munkámat. Kis szerencsével jutottam

oda, hogy ezt a munkát rámbízták. Fölfigyelték rám, látták, hogy jól dolgozom, de ismerettség is kellett hozzá. Munkámnak köszönhetően sok árut sikerült megmenteni a leselejtezéstől. Ami viszont állandó rettegésben tartott engem és másokat is, hogy bármikor bekövetkezhetett egy leépítés, és nem lehetett tudni ki kerül a leépítettek listájára. Az is bizonytalanságban tartott bennünket, hogy akármikor hazaküldhettek, munka hiányában. Ilyenkor szabadságot irtak ki. Arra sem fordítottak semmi gondot, hogy a dolgozók kellő kiképzésben részesüljenek. Bedobták az embert a mélyvízbe, egyik nap ide, másik nap oda osztottak be, és semmi útmutatást nem adtak, sokszor azt sem tudtuk, mit kell tennünk, de azt elvárták, hogy a maximumot teljesítsük. Időnként elhúzták előttünk a mézesmadzagot, ígérték ezt-azt, ajánlatokat tettek, de rá kellett jönnünk, hogy akármennyire is igyekszünk előbbre jutni, végül csak kitolnak velünk. Aki meg akarja őrizni az állását, jó ha tartja magát az alapszabályhoz: ne hallj semmit, ne láss semmit, ne érts semmit és vakon tedd meg, amit kérnek tőled. Ezt kívánja a vezetőség. Nem a szakértelem a fontos, csak az engedelmesség. Nincs munkatörvénykönyv. Az van, amit a vezetőség mond. Túlóra szombat, vasárnap. Nem számít, ha törvénybe ütközik. Inkább kifizetik a bírságot.

- Mit tapasztaltál, milyen a dolgozók közötti kapcsolat?

S. J.: Látszólagosan jó a viszony, de valójában sok az ellenségeskedés, irigykedés, amit főntről is szítanak. Csoportosulásról szó sem lehet. Ha két ember beszélget, az már gyanús. Van szakszervezet, de az nem a dolgozóké. Teljesen a vezetőség befolyása alatt áll.

- Összehasonlítva a nagy cégeket a kicsikkel, véleményed szerint mi a nagyvállalatok előnye illetve hátránya a kisvállalatokhoz képest?

S. J.: A nagyvállalat előnye, hogy ott több évet el lehet tölteni munkában, föltéve, ha a cég működőképes. Véleményem szerint a kisebbek nemigen fognak sokáig megmaradni, mert azoknál is sok a visszasság. Ugyanakkor, vannak kis cégek, melyekről öröm beszélni. Ilyen az egyik korábbi munkahelyem, ahol nagyon jól éreztem magam, mert barátságos volt a környezet, jó légkörben dolgoztunk, normálisan beszéltek az emberrel, tiszteletben tartották a dolgozók jogait, és a fizetések is jók voltak. Sajnos, innen egészségi okokból el kellett jönnöm.

- A Sanyo dorogi vállalatában, sok más nagy cég gyakorlatához hasonlóan, három műszakban folyik a termelés. Szerinted indokolt ez?

S.J.: Egy időben csak éjszaka dolgoztam, de ez az időszak nagyon kikészített. Fizikailag még csak-csak fenntartja magát az ember, de mentálisan nem lehet sokáig bírni az állandó éjszakázást. Tudomásul kell vennünk: a nappali alvás nem helyettesítheti az éjszakai alvást. Ha éjjel ébren vagy, hiába alszol nappal, nem fogod kialudni magad. Ezért aztán az éjszakai műszakban sokkal nagyobb a balesetveszély. Magam is megtapasztaltam, mit jelent álmosan, kábultan gépeket kezelni. Nem egy esetről tudok a Sanyo-ban is, hogy a kialvatlanság

munkahelyi balesethez vezetett. A cég vezetőit viszont ez nem igazán érdekli. Ha valaki lerobban, elbocsátják és keresnek helyette mást. Jőmagam, amíg éjszakás voltam, három óránál többet sosem tudtam nappal aludni. Ennek következménye az lett, hogy otthon a családban is sokkal ingerültebb lettem. Szerintem a Sanyo dorogi üzemében semmi sem indokolja a három műszakban való munkát. A gépek ugyan folyamatos üzemre vannak állítva, de ennek technológiai oka nincsen. Sokkal normálisabb lenne a két műszakban való nyolcórás nappali munka. Jobb lenne a munkalétkör, és állítom, hogy a termelékenység sem esne vissza. Hozzáteszem, az éjszakai műszaknál is rosszabb a tizenkétórás munka, amire mostanában kezdenek ráállni.

- Mindezek után, amit mondtál, felteszem neked is, magamnak is, mindenkinek a kérdést: a sok embert foglalkoztató nagy cégeknél szükségszerűen embertelenednek el a viszonyok?

S.J.: Nem feltétlenül, de nincs érdekvédő szakszervezet, amelyik kiállna a munkások mellett. Amíg a felső vezetők különféle „meeting”-eken arra képezik ki az osztályvezetőket, hogyan lehet a dolgozókat minél jobban kiszipolyozni, addig változás nem várható. A nagyvállalatok egyik súlyos problémája, hogy nem képesek rugalmasan kezelni az egyéni adottságokat, problémákat, ez pedig sajnos a kommunista években már megismert problémákat veti fel.

lejegyezte: M.M.

A hulladékégetésnek nincs jövője

A hulladékégetés esetében nem csak az okozott környezetszennyezés jelent gondot, hanem a fenntarthatóság kérdése is. Az égetés csövégi megoldás, ami azt a látszatot kelti, hogy „semmi probléma, megtaláltuk a megoldást a hulladékok kezelésére”. Ez azonban nagyon téves felfogás. Az égetőkben megsemmisített hulladék valójában értékes nyersanyag lehet. Ha viszont az égetést választjuk, az elégetett hulladék helyébe újabb terméket vagyunk kénytelenek gyártani, mégpedig a teljes termelési láncon. Ez óriási energiaigénnyel jár és pazarolja Földünk fogyatkozó nyersanyagkészletét. Ráadásul az égetők a nyersanyagként még értékes hulladékot mérgező salakká és légszennyező vegyületekké alakítják át. Az „eldobós” gondolkodásmódot el kell vetnünk. Át kell térnünk a ciklikus, fenntarthatóságot segítő rendszerekre: a már kitermelt nyersanyagokból termékeket állítunk elő, használjuk azokat, majd visszaforgatjuk és újabb termékeket állítunk elő. Így a folyamat zárt ciklus, és nem, vagy csak minimálisan igényli a fogyatkozó erőforrások felhasználását. Számos nemzetközi példa mutatja, hogy az újrahasználaton, anyaghasznosításon alapuló programok sikeresek. Vannak települések, ahol a hulladékmentesség ambiciózus programját tűzték ki célul. Az újrahasznosításra alapuló rendszerek nem csak környezeti, hanem gazdasági szempontból is sikeresebbek. Kanada Ontario államában 1992-ben betiltották a hulladékégetést és rövid időn belül új munkahelyek jöttek létre. A hulladékégetők ugyanis nem munkaigényes, hanem tökeigényes beruházások, nem csak az építés magas költségei, de az üzemeltetés – szűrés, ellenőrzés, karbantartás, tárolás – problémái miatt is. A hulladékégetők személyzete kis létszámú, elsősorban képzett mérnökökből áll, akik egyébként máshol is dolgozhatnának. Az Egyesült Államokban a Nagy Tavak vidékére dolgoztak ki egy alternatív hulladékgazdálkodási rendszert. Az amerikai Massachusets állam törvényt hoztak, hogy az ipari veszélyes hulladék keletkezését 10 éven belül 50%-al kell csökkenteni. Az Egyesült Államokban az egykor működő 6200 kórházi égetőből ma már csak 115 működik és harmadával csökkent a lakossági hulladékégetők száma is.

Nem szabad egyszerűen elfogadnunk, hogy a társadalom egyre nagyobb mennyiségű hulladékot termel. Komoly lépéseket kell tenni a hulladéktermelés csökkentéséért. A hulladékcsökkentő intézkedéseknek kell támogatást és elsőbbséget adni, az iparnak pedig újra kell terveznie termékeit, hogy azok – élettartamuk végén – egyszerűen újrahasznosíthatók legyenek.

(részletesen kifejtve: www.humusz.hu)

K Ö R N Y E Z E T V É D E L E M

„Az emberiségnek nagyobb hajlamot kellene mutatnia az alázatosságra és szerénységre”

BESZÁMOLÓ A II. TÁTI DUNAKONFERENCIÁRÓL

„Nyilvánvaló, hogy árvízvédelemre szükség van, nyilvánvaló, hogy hajózásra szükség van, csak mi úgy gondoljuk, hogy nem azt kellene csinálni, hogy lassan már tengerjáró hajókkal járunk a Dunán (ugye ez az úniós új program, ez a TENT), tehát alapvetően prioritásokat kellene megjelölnünk. Mi prioritásnak az ökológiát tartjuk, a természetszerűséget, és ehhez kellene hozzáigazítani a többi dolgot.” /Bárdos Deák Péter/

Múlt év november 4-én a táti kultúrházban a Duna Charta és a Védegylet szervezésében megtartották a II. Táti Dunakonferenciát. Az egész napos rendezvényen számos előadás hangzott el. A tanácskozás résztvevői zárónyilatkozatban foglalták össze álláspontjukat a Duna jövőjét érintő tennivalókról. A zárónyilatkozat szorgalmazza, hogy az Országgyűlés alkosson törvényt a Duna védelmében. Az alábbiakban kivonatos formában ismertetjük az elhangzott előadásokat.

A konferencia résztvevőit Súlyom László, a Magyar Köztársaság Elnöke levélben üdvözölte. Levelében a Köztársasági Elnök óriási sikeres nevezte, hogy annak idején sikerült megakadályozni a nagymarosi gát és erőmű felépítését, de arra is figyelmeztetett, hogy a folyóért ma is ki kell állnunk, mert amint mondotta: „önmagában a demokrácia, a szabadság, vagy éppen az Európai Unió tagság csupán lehetőség, de nem ad garanciát arra, hogy kusza érdekek mentén ne érje újabb támadás a Dunát”. Végül a levél arra hívja fel a figyelmet, hogy a különféle kezdeményezések csak akkor lehetnek sikeresek, ha a zöld mozgalmak fellépését minden esetben szakszerűség kíséri. Ennek előfeltétele, hogy a szükséges információk hozzáférhetőek legyenek.

Első előadóként, Vásárhelyi Judit felidézte a Duna megalakulásának eseményeit, az indulás éveit.

Club Leonardo étterem és panzió

nyitva: hétköznapi: 16⁰⁰-tól

vasárnap és

ünnepe napokon: 12⁰⁰-tól

asztalfoglalás: tel:33/488-046

Mogyorósbánya, Felszabadulás u. 68.

www.clubleonardo.fw.hu

szerkesztő / kiadó:

Milnszki Márton

cím: 2534 Tát, Vörösmarty u. 18

tel: 33/ 445-237

ISSN: 1788-2915

Várjuk hozzászólásait, írásait!

Ecsetelte a Bős-Nagymarosi erőmű megépítése ellen folytatott nehéz, de sikeres küzdelmüket, melynek során az egész magyar társadalmat sikerült mozgósítani. Emlékeztetett arra, hogy a tervezett duzzasztó hatalmas területeket árasztott volna el, így pl. Esztergom történelmi városnegyede is víz alá került volna. Bírálta a mérnöki egyoldalúságot, a „szakbarbár” szemléletet. A mérnöki létesítmények sem kizárólag mérnöki feladatok - mondotta. A nyolcvanas évek végén a Duna kör tagjai kitörő örömmel fogadták a hírt, hogy a kormány elállt a gátépítési szándékától, de örömiük ma már nem felhőtlen, mert nyilvánvaló, hogy ma is vannak, akik azon mesterkednek, hogyan tudnák valamiképpen megépíteni a duzzasztót. Ezért a vízlépcső kérdésében ma is résen kell lenni, annál is inkább, mert a Duna elterelése szlovák részről már megtörtént.

Vida Gábor (Széchenyi díjas akadémikus) előadásában természeti kincseink megóvásának fontosságáról beszélt. Sajnos, nem eléggé becsüljük természeti értékeinket. Szinte rögeszmeszerűen mindig valami mással akarjuk pótolni azt, amit a természet nyújt. Ezzel nagy károkat okozunk mind a természetben, mind a magunk életében. A természet képes a megújulásra, de csak akkor, ha annak megvannak a feltételei. Az egyre szűkülő természeti környezet már nem tud megfelelő módon regenerálódni. Évmilliók során a természet rengeteg mindent „kitalált”, ezért nem szabad durván beavatkozni a természeti folyamatokba. Jobb, ha nem mi akarjuk megtanítani a természetet, mit hogyan kell tennie. Óriási különbség van a természetes ökoszisztémák és az ember által létrehozott agrár ökoszisztémák között. Az ember az egyfélésségre törekszik, mert az egyfajta populációt könnyebb kezelni, ez viszont olyan ökoszisztémák kialakulásához vezet, amelyek hosszú távon nem életképesek, mert nélkülözik a fenntarthatósághoz szükséges sokféleséget. Mivel az emberi beavatkozások ma már igen nagy területeket érintenek, instabilitás mutatkozik globális szinten is. A természeti környezetünkre egyfelől úgy tekintünk, mint egy kiapadhatatlan nyersanyagforrásra, másfelől pedig úgy teszünk, mintha a Föld minden szemetünket képes lenne elnyelni. A források viszont egyre fogynak, s a szennyezőanyagok elviselhetetlen mértékben kezdik elárasztani a Földet. A világot jelenleg uraló neoliberalis gazdaságpolitika a korlátlan növekedésben látja a fejlődés zálogát, és figyelmen kívül hagyja, hogy a természetet nem lehet büntetlenül kizsigerelni. A természeti környezetünk véges, az csak egy keret, melyben mozgunk, s melynek törvényszerűségeit tudomásul kell vennünk. Az egyszerű emberek a szívük mélyén ma is érzik, miért fontos megőrizni a természetet, viszont a városok lakói sok esetben teljesen elveszítették kapcsolatukat a természettel, és nekik valóban nagy szükségük van arra, hogy újra fölfedezzék az érintetlen természet gazdagságát és szépségét. Az emberiségnek nagyobb hajlamot kellene mutatnia a szerénységre és az alázatosságra.

Mechler József (Táti Környezetvédő Csoport) előadásában kifejezte reményét, hogy a táti sziget és a táti Kis-Duna hamarosan megújul, mivel a sziget nem olyan régen a Duna-Ípoly Nemzeti Park kezelésébe került, s a Kis-Duna kotrása, kitakarítása is úgy tűnik, megvalósul, remélhetőleg már a 2007-es évben. A Vízügy hajlandóságot mutatott az eredeti vízrendszer visszaállítására, amivel megoldódna a Kis-Duna vízutánpótlása is. Remélhetőleg Tát és Esztergom is kialakítja majd pontos stratégiáját a Kis-Duna és a sziget gondos felhasználására. Az előadó emlékeztetett arra, hogy az elkerülő út megépítésével Tát árvízvédelme még nem oldódott meg, hiszen az Únyi-patak fölötti híd nyitva maradt, s a jelenlegi állás szerint az EU 2009-ig nem is finanszírozza az Únyi-patak visszatöltéséhez szükséges költséget. Úgy tűnik, ma már realitása van annak a javaslatnak, hogy egy kis zsilippel oldódjék meg ez a kérdés. A patak időnkénti kisebb mértékű visszaduzzasztásával a hajdani, élővilágban gazdag, lápos

mocsaras terület vízzel való elárasztása is biztosított lenne, s így ez a terület újra a természetjárók kedvelt célpontjává válhatna. Tát község lakhatóságát, biztonságát jelenleg a tervezett cementgyár és hulladékégető fenyegeti leginkább. A tervezett létesítmény arra a védterületre épülne, ahonnan két vízmű a parti szűrészű kútjaival több tízezer ember számára nyeri a vizet. Mindezt tetézi, hogy a kutakra egy teherhajókikötőt is terveznek. A hajókon hulladékot és valószínűleg veszélyes hulladékot is szállítanak. Az ivóvízbázisaink tekintetében további gondot okoz, hogy a nemrégiben óriási áldozatok árán kiépített karsztvízi ivóvízbázisunkat, mint kiderült, a dorogi személtlerakó már elszennyezte. Reménykeltő viszont, hogy a környezetükért aggódó és tenni akaró emberek most már Táton is szervezett formában kívánnak fellépni. A táti környezetvédők szeretnék, ha a gyermekek és fiatalok nevelésében nagyobb teret kapna a környezettudatos szemlélet.

Tímár Gábor (ELTE Geofizikai Tanszék tudományos munkatársa) a csallóközi Duna-ágakról és a dunaszabályozásról szólva emlékeztetett arra, hogy a folyami vízlépcsőknek van egy olyan hatásuk, hogy megfogják a kavicschordalékot, s nem engedik azt leáramolni az alsóbb folyószakaszokra. Példaként említette a bőszi erőművet, mely jelentős mennyiségű kavicsot ejt rabul, s így a dunakanyar valamikor kavicsos partszakaszairól mára több helyen eltűnt a kavics. Mivel a kavicsréteg vízsűrűrként is működik, a szűrőréteg vastagságának csökkenésével az ivóvizeink minősége is romlik.

Molnár Péter (hidrológus, környezetvédelmi mérnök) a dunai hajózás lehetőségeit vázolta. A gázlókál és a zátonyképződésekkel kapcsolatosan emlékeztetett arra, hogy hajózhatóság szempontjából a Duna észak-magyarországi szakasza a legkritikusabb. Ezen a szakaszon (kb. Dunaföldvár-ig) a folyó tele van gázlókál, ami azt jelenti, hogy alacsony vízállásnál számos helyen a folyómeder mélysége nem éri el az új uniós program által megkívánt 2,7 métert. Ezt a vízmélységet három módon lehetne biztosítani: duzzasztással, mélyítéssel azaz kotrással, illetve mederszűkítéssel. A duzzasztás nagyon durva beavatkozás, ami semmiképp sem kívánatos a tájainkon. A medermélyítés sem helyeselhető, mert a meder kotrásával gyakorlatilag megnő a fő dunaág vízhozama, aminek egy olyan következménye van, hogy a mellékágak, különösen alacsony vízállásnál, nem kapják meg azt a vízmennyiséget, amely az öntisztításukhoz szükséges, s megindul az iszaplerakódás, idővel pedig teljesen eliszaposodhatnak a mellékágak. A hajózási mélység biztosításának harmadik lehetséges módja a mederszűkítés, melynek során a hajózó utat egy szűkebb tartományra korlátozzák, ami által a vízmélység megnő. Ez talán a legenyhébb beavatkozási forma, de ezzel is csínján kell bánni, túl nagy méretekben nem lenne szabad alkalmazni.

Végezetül az előadó elmondta: a zöld mozgalmak képviselői azt szeretnék, ha az emberek nem mindenáron a természet megerőszakolásán fáradoznának, hiszen a természet előbb-utóbb meg fogja mutatni, hogy „ki az úr”. Inkább a természeti rendszereket próbáljuk meg ésszerűen működtetni, úgy hogy ne okozunk kárt azokban. A Duna hajózhatóságának kérdésében a zöldek javaslata az, hogy a 2,7 méter helyett elégedjünk meg a 2,0 méteres minimális vízmélységgel.

Idézet a Védegylet 2003. november 25-i sajtóközleményéből: „Ne a Duna további tönkretételére fecsereljük a közlekedés fejlesztésére szánt európai uniós támogatást. Fordítsuk azt inkább vasúthálózatunk felújítására, hiszen nyugati szomszédaink is a vasúti közlekedés támogatásával igyekeznek mérsékelni a környezetszennyező gépkocsiaradatot.”

lejegyezte: Bujdos Béla és Milinszki Márton

C S A L Á D

Nem feministákra, hanem familistákra van szükség

Istennek hála, ma már egyre többen belátják (elfogadva a régi igazságot), hogy a nők elsődleges és legfontosabb munkahelye a család. A családi fészek gondozása teljes embert kíván. Megosztott figyelemmel, megosztott szívvel, jól nem látható el ez a feladat. Számos körülmény rákényszeríti ma a nőket a családon kívüli munkavállalásra. A legnagyobb probléma azonban az, hogy összességében még mindig negatív azoknak a nőknek a társadalmi megítélése, akik minden idejüket családjuknak

kívánják szentelni. Mintha a házvezetés, a gyereknevelés, a férjről való gondoskodás alacsonyabbrendű foglalatosság lenne a hivatal, vagy gyári munkánál. Pedig a valóság az, hogy a családeért folytatott otthoni munka alapja minden egyéb társadalmi ténykedésnek, ezért megkülönböztetett tiszteletet és megbecsülést érdemel.

Az a propaganda, melyet évtizedeken át folytattak a női munkavállalás „egyenjogúsító”, „emancipáló” hatása mellett, mindig is üres, hazug szövegek halmaza volt csupán. Ne azon törjük a fejünket, hogyan szakítsuk el a nőket a családjuktól, inkább azon gondolkodjunk, hogyan segíthetnénk elő annak a kapcsolatnak a kiteljesedését, amely egy nő és a családja között természetesen fennáll. Adjuk vissza a nőket a családnak!

OKTATÁS - NEVELÉS

A béke szigete
Nyergesújfalu szívében

Az elmúlt év végén a nyergesújfalui Szalézi Irinyi Szakközépiskolába látogattunk, ahol Ábrahám Béla igazgató, szalézi atya fogadott és kérésünkre bemutatta az iskola mindennapjait.

Béla atya úgy beszél a rendről: fiatal rend. Bosco szent János (1815-1888) alapította. Bosco Szent János 1841-ben kezdte meg papi szolgálatát Torinóban. 9 éves korában látott álom határozta meg hivatását. „Nem veréssel, hanem szelídséggel teheted őket barátaiddá! Kezdd el tehát munkádat!” A háborgó, agresszív gyerekek így lehet bánni. Oratóriumnak nevezte, mint Néri szent Fülöp is - a vasárnapi skólat, ahol elhagyott, kallódó gyerekeket nevelt-tanított.

A rend célja a szegény, kiszolgáltatott fiatalok összegyűjtése, nevelése, oktatása és a róluk való gondoskodás. 1859-ben alakult meg a Társaság, a Pápa 1874-ben hagyta jóvá. Magyarországra 1913-ban ér a rend. Péli-földszentkeresztben telepszik le, majd 1919-ben Nyergesújfalun létesítettek gimnáziumot. 1948-ig működhetett az iskola, ekkor - a legtöbb egyházi tanintézménnyel együtt - feloszlatták. Az újrakezdesre a rendszerváltás után kerülhetett sor. A gimnázium tanári karát ma három szalézi szerzetes, a tantestület és az óraadók alkotják. Együttműködésük gyümölcsöző. Az oktatásügyben zajló „reformokat” sajnos ők is érzik.

Emelkedő kötelező óraszám bérhozádek nélkül, csökkenthető fizetések, növekvő elvárások bizonytalánítják el a testületet.

A Gimnáziumban 6 és 4 évfolyamos osztályok vannak. Összesen 306-an tanulnak itt a 2006/2007-es tanévben. A tanulók (fiúk, lányok egyenesen) a környékbeli községekből jönnek. Erős elszívó hatással bír az esztergomi ferences gimnázium, valamint a rangos Szent István, Dobó és Szent Erzsébet Szakközépiskola.

A 6 évfolyamos osztályok diákjainak tanulmányi előmenetele sokkal jobb, mint a 4 évfolyamos társaiké. Vannak részkepeszség-zavaros (dislexia, disgrafia, discalculia) növendékek is. Felzárkóztatásukról a szaktanárok gondoskodnak. Eredményes a

nyelvi képzés, a diákok két idegen nyelvet tanulnak: angolt és németet. Érettségire sokan eljutnak a középfokú nyelvvizsgáig. A Szakközépiskola évenként informatika és vegyipari szakon hirdet felvételt.

A felvételi szempontok között nem szerepel vallásgyakorlás, hitbeli tájékozódás, viszont elvárják az ide jelentkezőktől a lojalitást, az alapvető vallási normák tiszteltét.

A napot egy rövid előadással kezdik, amit „Jó reggelt!”-nek neveznek. „Figyelj a jóra, szépre, igazra!” jelszóval, néhány perces versek, novellarészletek, egyéb motiváló írások felolvasásával, megbeszélésével töltönek.

Ami nagyon pozitív hatású, működik az oratórium: csütörtökön, pénteken, szombaton. Ezek az együttléteken különböző programokat hirdetnek: lelki, zenei, művészeti, sport stb. Az iskola vezetői ügyelnek arra, hogy a növendékek szabad idejüket is hasznosan töltsék.

A diákok azt mondják, jó ebbe az iskolába járni. Jó a hangulat, béke, nyugalom van, a nevelők mindig megszólíthatók és odafigyelnek a diákokra. Mindezt a szülők is jóérzéssel nyugtázzák. Nagy erénye az iskolának, hogy a diákok között nem jelentkezik az agresszió, drog- és alkoholfogyasztás.

Magunk is úgy gondoljuk, a nyugalom szigeteit őrizni, óvni kell ebben az értékesített, jobb sorsa érdemes világban.

az iskola címe: Ny., Kossuth u. 63 (tel: 504 380)

lejegyezte: Schönek Tamásné

F I A T A L O K

SOSE ADDJÁTOK FEL A HARCOT SZÍVETEK
TISZTASÁGÁÉRT!

„A problémám körülbelül általános iskola ötödik osztályában jelentkezett először. Sokat fantáziáltam mindenféle szexuális témáról, és ezt csak erősítette a sok színes pornó és erotikus újság borítója. Amikor újságosbódé mellett mentem el, szememmel rögtön ezeket a lapokat kerestem. Aztán elkezdtem azokat olvasgatni.

Egyszer véletlenül megnéztem egy pornófilmet, amely azóta is kísért. Egyes jeleneteit máig föl tudom idézni. Akkortól kezdve úgy néztem a filmeket, hogy csak az erotikus részeket vártam. Emlékszem, milyen ideges lettem egyszer, amikor az egyik adót (mert a minőséget

akartam javítani) éppen egy „akció” elején véletlenül elállítottam. Aztán következtek az internetről letöltött erotikus és pornó képek, melyeket sajnos még a haverjaimnak is mutogattam. Ekkor már nagyon fölgyorsultak az események, ez már függőség volt, a szex és az önkielégítés került a gondolataim középpontjába. Sok lány lett a vágyaim tárgya, de mindegyiküket a kinézetük, a méreteik és...a meztelenségük mértéke alapján ítélt meg. (Itt szeretném a lányokat önmérsékletre kérni. Ruházatotok alapján akaratlanul mások vágyának tárgyává válhattok. Vannak ennél jobb módszerek is, hogy föl hívjátok magatokra a figyelmet. A férfiak szeme más, mint a nőké. Azért is van annyi újság a férfiak számára.) A teljes élvezet érdekében a szex bármelyik formáját vállaltam volna. Már odáig fajult a dolog, hogy homoszexuális és

pedofil vágyaim is voltak. Vágyaim netovábbja az volt, hogy pornófilmekben szerepelhessek. Ami az egészben a legborzasztóbb, hogy mindez olyan gyorsan történt.

Volt egy pillanat, amikor megszólalt a lelkiismeretem, elkezdett valami hiányozni az életemből. Bezárkóztam, félénk lettem, mindig szégyelltem magam valami miatt. Valahogy nem éreztem jól magam a bőrömben, de nem tudtam megmagyarázni a dolgot, nem tudtam mi és miért történik velem. Mindenki kerestem a hibát, csak magamban nem. Teljesen mániákus lettem.

Ma azért adok hálát Istennek, hogy mindebből kigyógyított. Már nem is tudom, mi következhetett volna: zoofília, nekrofilia, biszexualitás vagy teljes mánia? Elszökhettem volna otthonról, következhetett volna az erőszak vagy a munka a pornóiparban?! Belegondolni is rossz, hogy mi következhetett volna még.

Eleinte persze gyakran elestem. Egyre többször imádkoztam a rózsafüzért és kértem Istent, hogy húzzon ki a bűn

mocsarából. Volt, hogy egy egész hónapot kibírtam, de utána újból elestem. Így volt ez hosszú ideig. Egyszer plébániánkon hatnapos lelkigyakorlat volt, úgy éreztem, itt a kiváló alkalom, hogy függőségemnek végleg búcsút mondjak. Részt vettem az egész lelkigyakorlaton, elmélkedve hallgattam a szentbeszédet, gyóntam, szentáldozáshoz járultam.

Azóta érzem, hogy folyamatosan változom. Egyszer sem bukom el, bár gyakran érzem a Sátán kísértését. Sosem adom föl a harcot szívem tisztaságáért, és a szexuális együttléttel is várni akarok a házasság szentségéig. Kérem az irgalmas Jézust, hogy ne hagyjon el soha."

♥ ♥ ♥

Ádám

Sok, a fentihez hasonló tanúságtételt hallhatunk mostanában. Sok fiatal döbben rá, hogy áldozata lett korunk betegségének: a tisztátalanságnak. Az alábbiakban a szexmánia kialakulásának okairól, magáról a jelenségről és a gyógyulás lehetőségéről szeretnénk összefoglalást adni.

Mi a szexmánia?

Ha az embereknek, főleg a fiataloknak, azt tömlik a fejükbe, hogy a szex természetes, vagyis ha kedved van hozzá, akkor miért is ne gyakorolhatnád, és hogy az lenne természetellenes, ha megtartóztatnád magad, sőt még ártana is neked az önkorlátozás, akkor ennek az ideológiának a követőit egyenes út vezet a szexuális függőséghez. A szexmániások, szexuális függőségük miatt, már nem tudnak egészséges életet élni, nem tudják irányítani az életüket. Valójában a függőség irányítja őket. A szex tönkreteszi a szexmániást, ahogy az alkohol az alkoholistát, vagy a drog a kábítószerfüggőt.

Ugyanolyan hatékonyan és ugyanolyan erővel. Ami ennél rosszabb, hogy egy előrehaladott szexmániából nehezebb kigyógyulni, mint a drogfüggőségből.

A szexuális függőségben szenvedők az élet minden területén kudarcot vallanak. A megkérdozett, gyógyításban résztvevő szexmániások nagy része fizikai erőszak áldozata lett vagy erőszakoskodott másokkal. A megkérdozettek közül szinte mindenki úgy érezte, hogy intellektuális képességeit és alkotóképességét nem használja ki. 97%-uk már nem tiszteli, sőt vesztesnek érzik saját magát, legyőzötteknek. 94%-uk magányos, és úgy érzik, hogy méltatlan mások szeretetére. 91%-uk teljesen reménytelennek és kétségbeesettnek érzik a helyzetét. 72%-uk az öngyilkosság gondolatával foglalkozik.

Az erotikus mánia nagymértékű megjelenése viszonylag új dolog. Mindennek a gyökere a hatvanas évek „szexuális” forradalma és az egyre szélesebb körben terjedő pornográfia. A

gyógykezelésben résztvevők túlnyomó többsége azt állítja, hogy a pornográfia döntő befolyással bírt betegségük kialakulásában. A függőség önkielégítéssel kezdődik gyerekkorban. Ha valaki nem küzd ellene, kialakul a függőség, ami egyre csak erősödik. Nem lehet a függőséget csak úgy kinőni – sokan így gondolják, de tévednek, – és nem múlik el a házaselet során. Idővel egyre csak erősödik, az ember pedig egyre keményebb szerek után nyúl.

A szexmániás akkor kér segítséget, amikor eljut hozzá annak a valósága, hogy amit tesz, az romboló dolog, és elveszti az önmaga fölötti uralmat. Tudja, hogy viselkedésén változtatni kell, mielőtt még teljesen tönkreteszi magát. A nem gyógyított szexmánia gyakran végződik halállal. Ilyenkor az AIDS, az öngyilkosság, egy baleset, vagy az alkohol és a drog túladagolása a halál közvetlen oka. Egyszerűen le kell mondani az erotikus viselkedésről, testi tisztaságban kell élni.

A testi-lelki tisztaság, mint gyógyszer

Az alternatíva világos: vagy az ember parancsol a szenvedélyeinek és így békére jut, vagy hagyja, hogy azok igázzák le őt és tegyék szerencsétlenné. A tiszta életet élő személy megőrzi a beléhelyezett élet- és szeretetenergiákat. A testi-lelki tisztaság segít a fontos dolgokra összpontosítani. Életrevalóvá tesz minket és segít, hogy a saját lábunkra álljunk. Érzelmekre nevel, mélyebben magunkba tudunk tekinteni, és az életet jobban tudjuk „élvezni” általa. Megtanít arra, hogy mit jelent valakinek valóban a közelében lenni. Előkészíti a bennsőnket, hogy be tudjuk fogadni az egészséges szexualitást, azt amiből testi-lelki jó származik.

bővebben kifejtve:

szerezzetekegymast@gmail.com

Ugyanolyan veszélyesek, mint a kábítószer kereskedők

A zsoltáros így énekel: Mert ok nélkül vetették elém titkon font hálójukat, és ok nélkül ástak vermet az én lelkemnek. (zsolt, 35,7)

A „szex természetes”, „tedd amihez csak kedved van”, stb. Bizony ezek a jelszavak nem egyebek, mint elénk vetett hálók, vermek, amelyeket nekünk ástak. Mivel a szexfüggőség olyan romboló, mint a drogfüggőség, de sokkal nehezebb tőle megszabadulni, azt állíthatjuk, hogy a fenti jelszavak hirdetői veszélyesebbek, mint a kokaingyártók. Náluk még veszélyesebbek a pornófilm készítői és filmforgalmazók. Ha egy fejlődésben lévő fiú, akár csak egyszer is találkozik a pornóval, az egy kemény függőség kialakulásához vezethet.

Sajnos sok olyan fiatal látunk, akik belegabalyodtak ezekbe a hálókba, hiszen halljuk ahogy beszélnek, amilyen szavakat használnak, ahogyan nyilatkoznak a lányokról, ahogyan bánnak velük és saját magukkal is, saját szexualitásukkal. Amerika már érzi a 60-as, 70-es évek „szexuális forradalmának” eredményeit. Rövidesen minden bizonnyal mi is érezni fogjuk a 90-es évek „forradalmi” eredményeit. Hiszen ekkor érkezett be hozzánk nyugatról mindenféle színes szemét, és ekkor szippantottunk mindent magunkba.

A gyógyulás útja

A szexuális függőségből való gyógyulás első, elengedhetetlen feltétele, hogy elfogadjuk a teljes igazságot, amit Isten a nemiségről kinyilatkoztatott. Nemiségünk egy csodálatos ajándék Istentől, ennek megélésében pedig legfontosabb a szeretet, nem pedig a szexuális öröm. Mindent alá kell rendelni a szeretetnek, a szeretetben való fejlődésnek. Meg kell tanulnunk

uralkodni a nemi ösztöneinken, mert csak így tudunk igazán szeretni.

A szeretkezés nem csak egy testi élmény. A szeretkezés az embert a legmélyebb érzelmi és lelki valóságában érinti meg. Csak akkor van az embernek joga a gyakorlására, amikor valódi szeretetet fejez ki általa: szeretlek, a javadat akarom, és felelősséget válllok érted, neked adom magamat örök időkre. Ez csak a házasság szentségében valósulhat meg,* mert csak a szentségi házasságban adják oda magukat a felek teljesen és örök időkre. A nemi aktus csak a házasság keretein belül lehet gyönyörű és Isten által támogatott aktus.

Hogy le tudjuk győzni szexuális problémáinkat, először tudatosítanunk kell magunkban ezek kiváltó okát. Leggyakoribb kiváltó ok az önzés, és egyben ez a mi legnagyobb megoldandó problémánk. Az önzés mindig azonnali örömet akar, és az nem fér össze a valódi szeretet megerősítő feladataival. Ezért kell mindennapi életünk konkrét helyzeteiben rákényszeríteni magunkat a nehéz munkára, a tanulásra, mások segítésére, a sportra, a fizikai megterhelésre. Radikális és megalkuvást nem tűrő módon meg kell szakítani minden kapcsolatot a pornográfiával és elkerülni minden olyan helyzetet amely bűnre csábít. Fontos, hogy mindent jó szívvel csináljunk. Cselekedeteink értékét nem a pillanatnyi kedvünk és érzelmi állapotunk

határozzák meg, hanem az akaratunk hozzáállásunk. Hangulatunktól és kedvunktól függetlenül, az aznapi kötelességeinket (imát, munkát, pihenést, edzést) a szilárd elhatározásunk alapján minél jobban teljesítsük. Ez az a hozzáállás, amely Isten előtt a legértékesebb, és ez az az út, amelyen keresztül növekedhetünk a szeretetben.

Nem feledhetjük, hogy a sebek begyógyításához sok időre van szükség. A függőségtől való megszabadulás is időigényes, föl kell fegyverkeznünk türelemmel és engednünk, hogy Jézus Krisztus, az Ő szeretetén keresztül, gyógyítson meg minket. A nagy győzelemnek részesei leszünk, ha kitartóan mindig újra kezdjük a küzdelmet, és vállaljuk a Krisztus határtalan szeretetébe vetett hit útját.

*A szentségi házasságról

A bensőséges házastársi élet- és szeretetközösség a Teremtő műve, a maga törvényhozásával Ő szabályozza. A házasság nem pusztán emberi intézmény.

Isten, aki az embert szeretetből teremtette, őt szintén szeretetre rendelte. Mert Isten férfit és nőt teremtett, az ő kölcsönös szeretetük képmása annak az abszolút és megfoghatatlan szeretetnek, amellyel Isten szereti az embert. Ennek a szeretetnek, amelyet Isten megáld, az a rendeltetése, hogy termékeny legyen és őrizze a teremtés művét: "Isten megáldotta őket, Isten szolt hozzájuk: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a

földet és vonjátok uralmatok alá" (Ter 1,28).

A férfit és a nőt Isten egymás számára teremtette: „Nem jó az embernek egyedül lennie”. A nő „hús az ő húsából”, vagyis a férfivel egyenlő, hozzá egészen közel áll. „Ezért a férfi elhagyja atyját és anyját, feleségéhez ragaszkodik, és a kettő egy test lesz” (Ter 2,18-25). Kettejük élete örök, megfoghatatlan egységet alkot.

A házassági köteléket tehát maga Isten létesítette, és ily módon a megkeresztelt felek között megkötött házasságot soha nem lehet fölontani. Az a kötelék, amely a házastársak szabad emberi cselekedetéből és a házasság elhálásából jön létre, örökre visszavonhatatlan valóság. Maga Isten foglalta így össze: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza” (Mt 19,6).

A házasság intézménye és a házastársi szerelem természetesen irányul utódok létrehozására és felnevelésére -, ez mintegy betetőzése és a koronája.

Azoknak a házastársaknak is, akiket Isten nem ajándékozott meg gyermekekkel, teljes értelmű házastársi életük lehet. Házasságukból messze sugározhat a termékeny szeretet, a befogadás és az áldozat szelleme.

A szentségi házasságban a felek az állapotukkal járó feladatokhoz külön erőt kapnak.

I D Ő S E K

Van idő, csipjük csak fülön!

*„Szállj költemény, szőlj költemény
mindenkihez külön-külön,
hogy élünk ám és van remény,
van idő, csipjük csak fülön!”
(József Attila: Szállj költemény)*

Fiatal, tizenéves koromban már a huszoneveseket is időseknek képzeltem, s nem hinném, hogy a mai fiatalok másként gondolkodnának. Most, előre haladva a korosodásban, 60 éven túl sem gondolom magam időseknek, - csak idősödőnek.

Az első állomás az idős kor küszöbén a nyugdíjba vonulás. A nyugdíjas kor új fejezet az ember életében, s többnyire rajtunk múlik, értelmesen töltjük-e ki. József Attila sorait biztatásnak szántam, hiszen ránk is vonatkozik: „élünk ám, és van remény – van idő, csipjük csak fülön.”

Mire gondolok?

Ha egészségesek vagyunk (azt a néhány nyavalyát leszámítva, amivel együtt kell élnünk), nem kell begubózni, naphosszat tévé előtt ülni! Helyette olvashatunk, kézimunkázhatunk, barkácsolhatunk, zenét hallgathatunk. Valósítsuk meg elfelejtett álmainkat, bontakoztassuk ki képességeinket! Lépjünk be valamilyen klubba, szakkörbe, egyesületbe! (pl.: nyugdíjas klub, cukorbeteg klubja, horgászegyesület, természetjárók, kertbarátok, kézimunka szakkör, rajz – képzőművész szakkör stb.) Hasznosíthatjuk magunkat a karitás csoportban, lelünk

ápolhatjuk valamelyik egyházi közösségben, pl.: énekkar, imacsoporth, biblia-kör.

Látogathatunk idős, magányos, illetve egyedülálló embereket, akik többnyire csak beszélgetni szeretnének. De családban élő idős is szívesen veszi látogatásunkat, ha családtagjai napközben dolgoznak, iskolában vannak. Biztos sokan vannak, akik nyugdíjas korukban még gyermekek is, mert él még idős szülőjük, de szülők és nagyszülők is. Mind más-más élethelyzet, más-más alkalmazkodást kíván, de segítségi lehetőséget is kínál.

Ez a folyóirat lehetőséget kíván adni arra, hogy olvasóink beszámoljanak arról, hogyan tudják hasznosítani magukat, milyen örömeik, bánataik vannak. Szívesen vennénk azt is, ha megírnák problémáikra talált megoldásaikat, ezzel segítve a hasonló gondokkal küzdőket. Közösségi élményeikről is szívesen olvassunk. Néhány téma gondolatébresztőnek: egy idős ember egy napja; a nagyszülő szerepe a családban; példaképe vagyok gyermekemnek; lehet-e az időseknek is példaképük; elhagyott a családom; a nyugodt lelkiismeret és a szív békéje; az idős kor mint ajándék – az áldozat értéke; szeretni és szeretve lenni; nem érdemes haragot táplálni szívünkben; ha ránszakad a betegség – hogyan viselkedjünk súlyos betegség idején; ha beteg van a családban – hogyan viszonyuljunk a betegekhez; a szenvedés megtisztító fürdője – a betegség, mint megpróbáltatás; milyen a jó orvos; a halál valóban mindennek a vége?

Leveleiket a következő címek valamelyikére küldjék: Czap Zoltánné (Rodák Márta), Nyergesújfalú, Frankel Leó u. 5, vagy: Milinszki Márton, Tát, Vörösmarty u. 18, tel: 33/445-237

Leveleiket előre is köszönjük.

Czap Zoltánné